भूतां वृष्टिमुत्पादयति। ततः 'तयोः' अग्निवाय्वोः, अन्येषां च 'देवानां', हे वेदे त्वं 'भागधेयम्' अधिकभजनीयस्वरूपं भवसि ॥

(१६) अथ वेद्याः सकाशात्सोमस्य वहिःक्षेपणे मन्त्रमाह। "अप जन्यं भयन्नुद। अप चक्राणि वर्त्तय। गृहꣳ सोमस्य गच्छतम" इति। हे दक्षिणहविर्धानरूप शकट, 'जन्यं' जनेषु वर्त्तमानं, 'भयं', 'अपनुद'। हे उत्तरहविर्धान 'चक्राणि' परबलानि, 'अपवर्त्तय' एतत्सोमवदपगमय। हे हविर्धाने युवामुभे 'सोमस्य', 'गृहं', 'गच्छतं' प्राप्नुतं ॥

(१७) अथ पशोः सञ्ज्ञप्यमानस्य परावृत्तौ मन्त्रमाह। "न वाउवेतन् म्रियसे नरिष्यसि। देवाꣳ इदेषि पथिभिः सुगेभिः। यत्र यन्ति सुकृतो नापि दुष्कृतः। तत्र त्वा देवः सविता दधातु" इति। हे पशो त्वं 'एतत्' एतेन सञ्ज्ञपनव्यापारेण, 'न वाउ' सर्व्वथा नैव, 'म्रियसे'। अतएव 'नरिष्यसि' न विनश्यसि, किन्तु 'सुगेभिः' सुष्ठु गन्तुं शक्यैः, 'पथिभिः' मार्गैः, 'देवान् इदेषि' देवानेव प्राप्नोषि, 'यत्र' यस्मिन्नुत्तमलोके, 'सुकृतः' पुण्यकृतः, एव 'यन्ति' गच्छन्ति, 'दुष्कृतः' पापिनः, 'नापि' नैव, गच्छन्ति, 'तत्र' तस्मिन्नुत्तमलोके, 'सविता' देवः, त्वां 'दधातु' स्थापयतु ॥